

CERKVENI GLASBENIK.

Organ Cecilijinega društva v Ljubljani.

Izhaja po enkrat na mesec in velja za celo leto z muzikalno prilogo vred 2 gold.,
za ude Cecilijinega društva in za cerkve ljubljanske škofije 1 gold. 50 kr.

Vredništvo in opravištvo sta v Alojznicí.

Vabilo.

„Cecilijino društvo“ bode imelo v pondeljek dné 13. sept. t. l.

obŕni zbor

z naslednjimi točkami:

1. Ob osmih zjutraj: slovesna sv. maša v stolnici:

- a) »Missa s. Caeciliae«, zložil dr. J. Benz.
- b) Graduale »Benedicta et venerabilis«, zložil J. Krejčí.
- c) Offertorium »Ave Maria«, zložil dr. Fr. Liszt; vse 4glasno z orgljami.
- d) »Introitus in Communio«, gregorijanski koral z orgljami po J. Hanisch-u.

2. Ob desetih: društveno zborovanje v knezoškofijski dvorani.

To bode obsegalo:

- a) Nagovor predsednikov, b) poročilo tajnikovo, c) poročilo glasbenega vodije,
- d) poročilo blagajnikovo, e) razne nasvete, f) volitev predstojništva po §. 9. društvenih pravil in sicer α) predsednika, β) tajnika, ki je ob enem podpredsednik, γ) glasbenega vodije, δ) blagajnika in ϵ) 5 drugih odbornikov.

3. Ob treh popoldne: slovesne večernice v frančiškanski cerkvi:

- a) »Molim te ponižno«, zložil Ett.
- b) »Češena Marija«, zložil Nedvĕd.
- c) »Zaupno k tebi pridemo«, zložil Ant. Foerster.

4. Zvečer zabava.

K zborovanju uljudno vabi vse društvenike, k drugim slovesnostim pa sploh vse prijatelje glasbe

odbor Cecil. društva.

V Ljubljani, 29. avgusta 1880.

O Cecilijinem društvu.*)

P. M. Abbelen

In conspectu Angelorum psallam Tibi.

Ps. 137, 1.

Bog Vas sprejmi! S tem pobožnim rekom pozdravljam Vas, prečastiti članovi Cec. društva; pozdravljam Vas kot mašnik, tu na svetem kraji, v lepi cerkvi sv. Frančiška. In če naglašam, da Vas pozdravljam kot mašnik, v hiši Gospodovi, hočem s tem naravnost in odločno povdarjati, da smatram delo našega Cec. društva, tako zvano Cecilijansko gibanje, za dobro, Bogu dopadljivo in posebno katoliško. Da bi tega ne mogel, moral bi si k večjemu misliti in réči: „O, nekoliko dobrega je že na tem“, ali: „morda kaj dobrega iz tega pride“, ali: „well, nekaj humbug-a je pač zraven, a hudega, necerkvenega nič“, — tako in enako bi moral misliti in soditi; toda hvaliti in priporočati cecilijansko gibanje bi nikakor ne mogel. Ker pa iz lastnega prepričanja, natankega opazovanja — in tudi smem réči, po dolgih študijah — v Evropi in v Ameriki namene našega društva kot povsem prave in resnične, kot popolnem katoliške poznam, mi je v veliko veselje, da smem pri tej slovesnosti Cecilijanstvo zastopati ter ga resno zagovarjati.

Jezus v presv. zakramentu, v čigar čast in slavo bodemo peli, naj blagoslôvi moje besede! Sprejmite pa tudi Vi, predragi, moje besede z dobrim, pobožnim srcem in s terdnim prepričanjem, da nič družega ne nameravam, kakor dobro reč po svoji moči priporočati.

Prizadevanje našega društva imenoval sem „Cecilijansko gibanje“. In res, gibanje je; eno izmed mnogih gibanj sedanjega gibljivega veka. Začelo se je v Evropi, bogato blagoslovljeno od neumerljivega Pija in tudi že od slavnega Leona. Iz Evrope je bilo prepeljano v Ameriko posebno po pobožnem navdušenji nepozabljivega nam dr. Salzmanna, in zdaj ga imamo tu priporočano od enega kardinala, 6 nadškofov in 29 škofov, razširjeno po neumornem trudu obče spoštovanega gosp. predsednika, toliko duhovnikov, učiteljev, pevcev in pevkinj. Naše prizadevanje je torej gibanje, in sicer popolnem katoliško gibanje, ki od leta do leta brez postanka raste in, kakor upamo, tudi prej ne bode nehala rasti, dokler v vsaki katoliški cerkvi, po mestih in na kmetih, pri naši veličastni službi božji ne zadoni čisto, vzvišeno cerkveno petje.

Kako pa naj označim to gibanje? Gré li ono naprej ali nazaj? Ga li smemo imenovati napredek ali povratek?

Zdaj pa prosim: Irascimini et nolite peccare — če rečem: to gibanje je povratek. Ne imenujte me divjaka in mračnjaka, če v naši dóbi napredka prav zato cecilijansko gibanje hvalim in priporočam, ker je povratek. Dà, povratek je — a kam? O strah in groza! Sramota za 19. napredovalno stoletje; — cecilijansko gibanje je povratek k temnemu srednjemu veku in še dalje nazaj. Saj hočemo peti, kakor je pred 1500 leti sv. Ambrozij v Milanu

*) Govor č. g. P. M. Abbelen-a, ki ga je imel 1. jul. 1879 v cerkvi sv. Frančiška v Milwaukee pri 6. občnem zboru ameriškega Cec. društva. Ta govor se nahaja v amerškem glasbeniku „Caecilia“ prof. Singenberger-ja, in mi ga panatisnemo tu v našem listu kot izgled, kako se v Ameriki na svetem kraji trudijo, namene Cec. društva pojasnovati ter zanje unemati. Ondi imajo navado, z občnim zborom Cec. društva — in tudi o drugih prilikah — take cerkvene govore sklepati.

veliko soboto krasni „Exultet“ in sè sv. Avguštinom veličastni „Te Deum“ prepeval — peti po načinih, o kojih sv. Avguštín piše: „Koliko solz sem pretočil pri Tvojih himnah in pesnih! Kako sem bil ginjen, kadar so tvoje cerkve donele milega petja! Oni glasi so kapljali v moje uho in ž njimi se je razlila Tvoja resnica v moje serce, tako da je plamen pobožnosti iz njega kviško švignil. Tekle so moje solze in to mi je dobro delo.“ Confess. IX, c. 6. — Mi hočemo zopet peti, kakor je pred 1300 leti prepeval sv. Gregorij Veliki in kakor je on, navdihnjen od sv. Duha, veleval, da se prepeva; hočemo peti, kakor je pred 1000 leti pel Karol Veliki v Ahenski stolnici; pred 700 leti Rihard, angleški kralj; pred 600 leti sv. Ludovik na Francoskem. Mi hočemo zopet peti, kakor red sv. Benedikta, ki ima toliko zaslug za cerkv. umetnijo, že skozi 1300 let po brezštevilih cerkvah Evrope prepeva. — Mi hočemo zopet peti, kakor so prepevali naši pradedje, krepko in priserčno, na jugu in severu, po hribih in dolinah — z eno besedo: mi hočemo zopet peti, kakor je prepevala naša sveta, katoliška cerkev, odkar je vstala iz temnih katakomb.

Naše društvo sicer hoče v prvi versti pravemu cerkvenemu, t. j. gregorijanskemu petju, do njegove pravice pomagati; vendar pa ne ostane izključljivo pri enoglasnem koralu. Ne, tudi ono pred 300 leti od sv. Cerkve poterjeno večglasno, harmonizovano, figuralno petje, hočemo gojiti, in to še z največo ljubeznijo. — Vam vsim, ki Cec. društvo morda še po strani pogledujete, ki mislite in pravite: „Dà, ako še mi pristopimo k Cec. društvu, potem ne bodemo imeli nič družega, kot žalostno černo mašo in veliki petek skozi celo leto, razun o Božiči, Veliki noči in Binkoštih; potem nam ostane le enoglasni koral, pri katerem mora človek ali zaspati ali pa iz cerkve bežati“, — Vam vsim zakličem: Nikakor ne — dragi prijatelji — to ni res; naše Cec. društvo ne sovraži večglasnega petja; imamo 4-, 6-, celó 8 glasnih maš, himen in psalmov. Enoglasno bodete slišali peti — a gotovo ne tako, da bi bilo treba iz cerkve bežati — Introitus in Communio, morda tudi sem ter tje kak Gradualé ali Offertorium pri sv. maši, in antifone pri večernicah. Vse drugo se bode Vam podajalo v večglasnem petji, toda ne v enacem, kakor se čuje po ulicah in kerčmah, v glediščih in plesiščih.

Povratek k staremu, pravemu cerkv. petju je tedaj sploh namen in prizadevanje Cec. društva. A kaj namerava ono še posebej? Tu pa mislim popolnem v smislu Cec. društva govoriti, če postavim naslednje točke kot točke našega programa.

Nameravamo namreč:

1. Da se katoliška občina s pobožno molitvijo udeležuje visokih skrivnosti sv. daritve.
2. Da se popolnem čista ter nespremenjena ohrani sv. liturgija po določilih sv. Cerkve.
3. Da se sv. Cerkev sama povečuje po edinstveni gojitvi svojega lastnega in pravega petja.

To so nameni, to prizadevanja našega društva. Da so oni dobri in povsem cerkveni, temu vendar nihče ne bode hotel ugovarjati. Toraj mi tudi ni treba zagovarjati jih; le razjasniti jih hočem.

1. Altar je središče vsakateri katoliške cerkve; daritev sv. maše pa je solnce vse službe božje; kajti Jezus Kristus ponavlja tu nekervavo, po mašnikovih ustih in rokah kervavo spravno daritev na Golgati.

Sv. maša je popolnem bitstveno ne samo molitev, tudi ne osobna, privatna pobožnost, ne, ona je skupno dejanje, sveta daritev, koje ne opravlja le Kristus sam, niti mašnik sam, niti ljudstvo samo, temuč Kristus, mašnik in ljudstvo jo opravljajo skupaj: Kristus, sicer nevidljiv, a v resnici navzoč pod zagrinjalom zakramentalnih podob — mašnik, ki v Kristovem imenu ter z Njegovo močjo sveto delo opravlja — ljudstvo, katero po mašniku kot sredniku med Bogom in človekom nebeškemu Očetu njegovega za nas darovanega Sina zopet daruje. Ako pa ljudstvo, kerščanska občina, sodaruje; in ako so na eni strani Kristus in mašnik pri sv. daritvi na altarji, na drugi strani pa mašnik in ljudstvo pri altarji s toliko tesno vezjo sklenjeni, — potem treba da vse, kolikor mogoče, na to dela, da se oko in uho, misli in želje, sploh ves človek obrača k altarju, središču vere in ljubezni zbrane srenje — potem se mora vse opustiti in odstraniti, kar bi pozornost vernikov od altarja odverniti utegnilo.

Toda ni je reči, ki bi toliko uplivala na čut človekov, kot glasba in petje: nič ga ne prevzame bolj in dalje. Kar skozi uho do naše duše pride, to ima večo moč čez nas in se polasti bolj naših čutov, nego kar oko vidi. Dasi tudi je le pravljica, da je bil gerški Orfej s svojim petjem in svojo liro divje zveri in celo peklenske pošasti ukrotil; dasi tudi je često domišljija pesnikov, da so severni bardi in provansalski trubadurji s pesnimi in glasbo strasti krutih vitezov v spono kovali: toliko je vendar gotovo, da nas nič tako ne mika, nič našega serca bolj ne gine in naših čutov bolj ne prevzame, kakor glasba in petje.

In prav v tem tiči velika naloga, ki jo ima petje pri službi božji. Kadar je petje pravo t. j. tako petje, katero pobožno, mirno in slovesno duha povzdigne — petje, katero je po tekstu in glasu vzvišena oblika molitve, — petje pri katerem se duša moleča Najvišjega raduje, ali se, polna ponižnega kesanja, pretrese, ali se hvaležna povzdigne k delivcu vsih dobrot, — kadar je petje pobožen izraz svetih besed in čutil, — kadar ono neskončno daritev spremlja in razlaga — oh, tadaj pomaga tudi lepšati službo božjo: tadaj je petje beseda vredna darujoče občine, tadaj popelje dušo tje k altarju, k Najvišjemu.

Če je pa petje vse prej ko molitev, posvetno in sladno, če spominja na hopsa in valčke, na kerčmo in gledišče, če je k večemu umetna posvetna skladba, polna težkih fug in tresljajev, medlečih samo- in dvospjevov — s kratka petje, ki le náse, na pevce in pevkinje pozornost vernih obrača ter jo od altarja in sv. daritve odvrča — vprašam Vas: Je li to petje cerkveno? — Pomislimo le malo: Bliža se najsvetejši trenutek sv. daritve, spremenjenje. Mašnik se pripravlja tresočimi ustnicami božje besede konsekracije izgovoriti: isti trenutek je Jezus Kristus pod podobo kruha na altarji pričujoč. Vsa serca naj bi bila pripravljena, ga v ponižnosti moliti, vse oči naj bi bila proti altarju obrnjena: toda orglje še bučé, še se sliši tenor-solo gospoda X-a, še žvergoli gospodičina Y svoj hosana, na sto in sto jih poslušá — morda kleče, a obrnjeni s polovico trupla in celim duhom — kam? — na pevski kor,

obžalujoč, da so „lepi glasovi“ utihnili, terkajo (ali pa ne) brezsmiselni na persi in le želé, da bi tam gori na odru kmalu zopet začeli njihovim ušesom v slast. Saj moliti noče in ne more skoraj nihče pri takem petju, k večemu glušec ali kdor živcev nima. Še enkrat vprašam: Je li to petje cerkveno? Bože mili! Smo li pri pevski skušnji, pri besedi, v operi — ali pri najsvetejšem opravilu, pri sv. Maši? Kam nas to popelje? Mora li v resnici altar zginiti pred pevskim korom, ali sv. maša umakniti se petju? Čemu bi mi tudi ne delali kot protestanti, da bi odpravili sv. daritev in se zadovoljili sè samim petjem in pridigo? Ali zakaj bi vsaj ne obernili klopi, ker sicer ni navadno, da bi nam kdo za herbtom pel in godel? — Toda nočem se šaliti; ta reč je preresnobna in presveta za šalo.

2. Cecilijanci hočemo popolno, čisto in nedotakljivo sv. liturgijo po določenih sv. Cerkve.

Misal hrani mašne molitve in pesni za vsako mašo posebej. Oné so natančno določene in strogo predpisane; nihče jih ne smé spreminjati, niti mašnik, niti prêlat in tudi škof ne. Natanko je navedeno, kaj ima pri slovesni maši mašnik peti, kaj pevski kor. No, zdaj pa pride pevski kor in pravi: Nikakor ne, tega ne pojem, to mi ne dopade. „Introitus“ bodemo izpustili; „Kyrie“ bodemo pač peli, a ne devetkrat, temuč le trikrat ali pa 3×9 krat, prav tako, ko se bode nam poljubilo. „Gloria“ — no, to je lepo, posebno začetek, ker je poln vriša; ta se mora dvakrat, trikrat ponoviti. Tudi „adoramus te“ je krasno, in celo „glorificamus“; tudi to se mora ponavljati! — Tako; zdaj je pa že zadosti dolgo trajalo; pevcem stoji že znoj na čelu, toraj amen, amen kakih dvajsetkrat z vso močjo in silo in gloria je pri kraji. Res, zadosti dolgo je trajalo, če so tudi le tretjino krasnega gloria tako pokvarjeno peli. O Gradualu še govorenja ni: „lušten marš“ ali kaka hrepeneča arija mora pavzo izpolniti. Veličastnemu „Credo“ se nič boljše ne godi, kot gloriji, samo s tem razločkom, da ubozega Poncija Pilata navadno v vsih tonovih načinih mučijo. Na „Offertorium“ še misliti ni. Toda nekaj se vendar mora peti. In tù mora plantati „Ave Maria“ ali „Memorare“ ali „O Deus, ego amo te“ i. dr. dasi tudi se ne strinja z dotično mašo; saj primadona, ali I. tenor, ali II. bas hoče tako imeti, ker razkazovati se je le vendar lepo. Da pa mašnik po tihi molitvi (secreti) morda četert ure čakati mora, preden mu je dovoljeno per omnia saecula saeculorum zapeti in da mora takó mašo presekati zoper vse rubrike, to je mala briga: „saj je petje glavna reč!“ — Zdaj pride na versto Sanctus, Sanctus, Sanctus; to ti je drajna za vse glasove! — Sanctus, Pleni in Hosanna se vijejo med sabo ter zamotajo v klopčič, ki ga ni moč razvozlati; in to terpi često še po spremenjeni niti Najsvetejšemu na čast niti molivcem, v prid. — Tako se godi od začetka maše do konca: pokvarjena, spačena liturgija. Svete besede se mešajo, predstavljajo, krajšajo in sklepajo tako, da še nimajo pravega pomena.

Vprašam pa zdaj: Kdo ima pravico, tako samovoljno besede sv. liturgije kaziti? Kdo ima pravico, besede izpuščati, predstavljati ali je pristavljati? Kdo ima pravico, v sv. mašo vrvati pesni, katere se v misalu celó ne nahajajo? Kdo ima pravico, krajšati večernične psalme in Magnificat? — Nihče, niti mašnik, niti škof; organist ali pevci pa že celó ne.

Oglejmo si vsaj nekoliko sim spadajoče cerkvene ukaze, najprej to ali uno določilo papežev in cerkvenih zborov, in potem nekatere razglase škofov in sinod.

Blizo leta 600 je zložil sv. papež Gregorij Veliki svoj antifonarij, t. j. zbirko vsega tega, kar ima kor pri službi božji peti; in ukazal je določno, da mora kor peti Introitus, Graduale, Offertorium in Communio. Učeni pisatelji nam povedó, da sta 8. zbor v Toledu (l. 653) in 2. zbor v Niceji (l. 787) določbe sv. Gregorija ostro zaterdila. (Konec prih.)

Nauk sv. Atanazija in sv. Avgušтина o cerkvenem petji.

V letnikih 1876., 1877. in 1878. „Kirchenchor-a“, ki ga vreduje premarljivi zgodnik gosp. F. J. Battlogg, so se razpravljali učni stavki imenovanih cerkv. učnikov o cerkvenem petji, ter se obračali na petje sedanjega časa. Ti članki so tudi za nas jako važni; kajti, po eni strani se dandanes glasba sama na sebi preveč ceni, po drugi pa premalo. Zoper oboje ravnanje pa sta sv. Atanazij in sv. Avguštin prave meje postavila in bitstvo cerkv. glasbe določila. Gotovo ne bode odveč, ako glavne stavke imenovanega poduka tù v pregled postavimo. Bitstveno sta si oba cerkv. očaka v popolnem soglasji, in kjer se po našem mnenji ločita, moramo pomisliti, da je imel sv. Avguštin umetno izobraženo petje (se vé da le enoglasni koral) pred očmi, med tem ko je sv. Atanazij le bolj priprosto petje poznal. Njuni učni stavki pa so taki, da gotovo veljajo tudi za današnjo glasbo, t. j. za večglasno in instrumentalno umetno glasbo. Učni stavki so nasledni:

A. Po sv. Atanasiji.

I. Petje ni za to, da bi se ž njim le razveseljevali, temuč da koristi duši, t. j. duševnemu delu človeka.

II. Korist petja je dvojna in različna, kakor se oziramo ali na samo glasbo, ali na tekst. V prvem slučaju donša petje trojno korist; ono je namreč:

- 1) sredstvo, da moremo Boga vzvišeno, dostojno hvaliti;
- 2) ono je sredstvo, da moremo Boga iz vse duše in vsih moči ljubiti (zato, ker se molivec do navdušenja povzdigne in se truditi mora, da se peti nauči);
- 3) je petje za posameznega in za vso občino edino sredstvo, da se soglasje dušnega miru, mir serca, očitno pokaže, (kar človeškemu sercu kaj dobro dé).

III. Ako se pa vernik ozira bolj na besede pesni, na tekst, mu koristi petje s tem, da pozabi na sedanje terpljenje, in da se mu želja po večnih blagih vzbudi.

IV. Ta učinek ima pa petje zavoljo tega, ker pojemo in molimo one besede, katere je sv. Duh vdihnil svetim možém, ker oni z nami pojó in ker se prav zavoljo tega Bog rajši na nas ozira. Kakor so pesni sv. možem koristile, v isti meri in enako gotovo koristijo tudi nam.

V. Da pa nam petje tacega sadu donša, moramo

- 1) vtopiti se v sveti tekst ter delati na to, da on postane molitev našega serca;
- 2) tekst popolnem in nepokvarjeno ohraniti in peti;

3) moramo biti prešinjeni žive vere na zgoraj navedene resnice in vsaj resno voljo imeti, truditi se za dobro.

B. Po sv. Avguštinu.

I. Po pravilih umetnosti izobraženo petje v cerkvi sicer ni potrebno, toda, kakor skušnja uči, pripravno je, da slabega neuterjenega duha k pobožnosti povzdigne.

II. Le glasbo poslušati in glasovom popolnem udati se, je sladnost, katera um slabi, toraj za umnega človeka — greh.

III. Temu nasladnemu veselju se verni človek umakniti more, če

1) se glasbene lepote prav poslužuje in jo ima le za podobo in odsvit lepote božje;

2) če svojo posebno pozornost na sv. tekst obrača. Tekst je živelj cerkvene glasbe.

IV. Ako se ravnamo po teh pravilih, bode petje tudi takim, ki so že v dobrem uterjeni, veliko koristilo, ker se bode s petjem njihova pobožnost vzvišala in njih volja za dobro še bolj ukrepila.

D o p i s i.

— **Iz Vojnika.** (Prva javna skušnja.) — Dne 10. avgusta je obhajal tamošnji župnik v pokoju preč. gosp. duhovni svetovalec Matevž Lah svojo zlato sv. mašo. K svečanosti se je zbralo memo brezštevilnega ljudstva tudi nad 40 duhovnikov.

To redko priložnost smo tudi mi pevci porabili naj bolj s tem postranskim namenom, da bi zbrana duhovščina sama zamogla slišati, kakošno je cecilijansko petje, kako se po duhu loči od modernega; da bi tudi po lastnem posluhu zamogla primerjati, katero petje se bolj vjema z duhom svete liturgije.

Program petju je bil naslednji:

1. Antifona „Veni sancte spiritus“, koral iz „Cantica sacra“.
2. K blagoslovoma: „Tantum ergo“ od Ett-a in „O salutaris hostia“ od Witt-a.
3. Ordinarium missae: Foerster „In hon. s. Caeciliae“.
4. Introitus in Communio: koralno iz „Graduale Rom.“.
5. Graduale: „Desiderium animae ejus“ od Witt-a.
6. Offertorium: Zlato-mašniku himna od Foersterja.
7. Responsorija: koralno po Foersterju.
8. Te Deum: zahvalna od Haydna.

Ni bilo toraj vse po liturgičnih pravilih. Tega nismo toliko pevci krivi, kakor druge razmere. Pevski kor je štel: 6 sopranov, 3 alte, 3 tenore, 4 base; razun treh izobraženih pevcev samo kmečke osebe in novince.

Pelo se je po vsem dobro, vtis na poslušalce je bil jako ugoden. Marsikateri duhovni gospod si je želel, kaj enacega imeti v domači fari. Najmanje se je dopadel koral in pa prelepa Witt-ova skladba „Desiderium animae ejus“, nekaj, ker smo bili pevci pre-slabi tako velikanskim delom, nekaj, ker je duh koralna in polifonije naravnost nasproten sedanjemu okusu. Pri polifonnih melodijah v „Desiderium“ ni bil nobeden poslušalec v stanu, slediti raznim valovom glasov, dasi se je zbor še dokaj držal.

Ko smo k blagoslovu začeli z Ett-ovim „Tantum ergo“, je slednjemu srcé veselja in pobožnosti zaigralo.

Foersterjeva maša je hvaležno delo: Kyrie in Agnus Dei sta kakor vstvarjena za novince, da se vadijo v dinamiki. Prav sijajno se dá „Gloria“ peti; partija od „gratias agimus“ do „filius patris“ je izverstna. Credo je izpadel.

Tako smemo s prvo skušnjo jako zadovoljni biti; daj Bog, da nam duh ne oslabi, in da nam vstane še kje drugod kak naslednik!

Častitemu gosp. sosedu iz Tebarij in domačemu gosp. nadučitelju naj izrečemo javno zahvalo za njuno pomoč.

— **Iz Dunaja** nam je došel sledeči poziv: Neredne okoliščine dunajskega Cec. društva so mi dale povod, da ustanovim jaz sam „šolo za cerkv. glasbo“ na Dunaji sredi mesta, ter da napravim kurs v izgojo pevskih vodijev, orgljavcev in cerk. pevcev po cec. načelih. Poduk se začne za l. 1880/81 16. sept. Kdor želi kaj več izvedeti ali oglasiti se, naj se od 1. sept. naprej pismeno oberne náme. Učenci se bodo sprejemali 15. sept. med 10.—12. uro dopoldne in od 4.—6. ure popoldne v mojem stanovanji: Wien, 7. Bezirk, Sigmundsgasse Nr. 16. I. Stock.

Profesor Jos. Böhm,

kapelnik pri mestni farni cerkvi „am Hof“ na Dunaji.

Naše priloge.

Slavno-znanega skladatelja, kanonika dr. Fr. Liszta skladba „Tisučnica svetoga Cirila i Metoda“ pela se je v cerkvi sv. Jeronima v Rimu 5. julija 1863; mislimo, da zelo ustrežemo čč. naročnikom s to efektno skladbo in slovenskim tekstom.

Razne reči.

— Osmi občni zbor Cec. društva nemških dežel se je od 9.—10. avgusta v Avgsburgu sijajno veršil. Udeležencev je bilo nad 1000, ki so bili prišli iz vsih krajev Evrope, med njimi tudi 3 udje našega Cec. društva, čč. gg. A. Harmelj iz Šebrelj, J. Lavtižar iz Šenčurja in J. Tavčar iz Breznice. Ker časniki še niso prinesli popolnega poročila o tem zboru in ga od naših čč. gg. rojakov tudi še nismo prejeli, bomo pozneje kaj več o njem povedali, kar bode gotovo tudi našemu društvu v spodbudo in korist.

— Za „Gregorijansko šolo“ v Rimu se ljudje čedalje bolj zanimajo. Grof Fr. Thun-Hohenstein je n. pr. obljubil prihodnjih 5 let po 300 gld. za-njo darovati; manjih doneskov je mnogo in orgljar Steinmayer v Oettingen-u je podaril šoli krasen nov harmonij. Abbé kan. dr. Fr. Liszt bode ta mesec sam v Rim nesel svoj (gotovo ne majhen) donesek v isti namen.

— Da bi se nespoštljivemu obnašanju v novi votivni cerkvi na Dunaji v okom prišlo, nastavilo je cerkveno predstojništvo posebnega čuvaja v uniformi, ki ima nalogo zijalaste obiskovalce opominjati, da naj se pri službi božji mirno in dostojno obnašajo. Morda bi bila enaka naprava tudi še kje drugodi dobra.

— C. kr. okrajni šolski svet in mestno starešinstvo v Pragi sta dovolila, da smejo pevske šole, ki jih posamezna župnijska društva sv. Cirila za povzdigo cerkvene glasbe ustanavljajo, prostore ljudskih in meščanskih šol ob takih urah rabiti, o katerih se ni bati, da bi petje navadne učence v uku motilo. (Posnemanja vredno!)

— Leta 1878. je šla deputacija „kerščanske akademije“ v Pragi k županu, ter ga prosila „naj blagovoli mestno starešinstvo novim glasbenim vodjem onih cerkva, pri katerih ima starešinstvo patronat, ukazati, da gojijo resnobno, plemenito, hiše božje vredno cerkveno glasbo.“ Deputacija je bila jako prijazno sprejeta, in da njena prošnja ni bila zastonj, kaže se iz dekretov na novo nastavljenih dirigentov, v katerih se jim dolžnost nalaga, skerbeti za resnobno, plemenito in sv. kraja vredno glasbo.

Oglasnik.

P. Angelik Hribar „Missa pro defunctis“.

Po domačih listih že oznanjeno skladbo tudi mi radi priporočamo. Zložena je v lahkem, cerkvenem stilu, zunanja oblika je lepa in velja le 30 kr.

Dobiva se pri Blaznikovih dedičih.

Pridana je listu 9. števil. prilog.

Odgovorni urednik lista **Janez Gnjezda**. — Odgovorni urednik muzik. priloge **Anton Foerster**.

Zalaga Cecilijino društvo. — Tiska R. Milic.